

2. Kurtág–Beckett

És mégse.   És mégis.
És mégis.   És mégse.

És még *is*.   És *még is*.
És még *se*.   És *még se*.

Kurdi Imre

KOSZTOLÁNYI

A Dezső egész jól elvult különben,
mármint a Kosztolányi.
Bámult bambán maga elé, és
elfelejtett kondoleálni.

Persze nem is láthatta rajtunk, és nem
láttam akkor még én sem.
Csobogott a kút, szóval hallani se lehetett, pedig
közeledett a végem.

Igaz, legalábbis gyanús lehetett volna a túlon túl
precíz keretes szerkezet.
Hogy pont ott raklak föl az utolsó buszra, ahol
az elsőről levettelek.

A kettő között meg... Volt egypár retour, na és.
A franc tudja, mit akartam.
Legalább volt nálam napszemüveg, azzal
jól kitakartam.

Rohantam, naná, egész hazáig, mondhatni
se élőn, se holtan.
Nyilván nem voltam magamnál, még
mindig nálad voltam.

Tökmindegy, végül is ki cseszte el.
Föladtad, föladtam.
Most kereshetek új csajt a puha plédhez,
amit tőled kaptam.

ÁRNYÉKBA DÉLUTÁN

Most már le lehet lazulni. Le lehet
söpörni a teraszt, kiülni az árnyékba délután, bá-
mulni a hangyákat. Ezek még rohannak, a franc
se érti, hová, leginkább összevissza, pedig már nem

kell, se buszhoz, se vonathoz. Ki lehet
kapcsolni végre a mobilt, vagy legalábbis lené-
mítani, és majd csak akkor írni vissza, ha éppen
úgy adódik. Már ha jönne új sms, de valójában

csak a régieket írja felül utólag a csönd.
Egyszer majd sor kerülhet akár a boros-
tyánra is a kertben, netalántán a félig már amúgy is

elszáradt tujákra, ki lehet irtani a fű között terjedő
mohát. Ennyi maradt, soknak épp elég
ez is.

ÉS HOGY AZ MILYEN

Tudok róla ezt-azt. Ismerem
a haja illatát, az érintése súlyát, a szeméremajka
ízét. Tudom, hogyan ernyed el, amikor elalszik, tudom, hogyan
vetkőzik, hogyan öltözik, is-

merem a színeit, a hangját, a ruháit. Azt viszont soha nem
fogom megtudni most már, hogyan ér-
kezik haza, mondjuk, egy hétköznapi délután, bosszúsan-e vagy
csak fáradtan, és hogy az milyen. Hogy hogyan ér-

kezik haza *egyáltalán*. Hogy hallgat-e akkor, vagy öm-
lik belőle a szó, hogy testmelegre
vágyik-e inkább, vagy arra, hogy békén

hagyják. És persze eldönthetetlen marad most
már az is, hogy vajon használt volna-e bár-
melyikünknek, ha valaha megtudom.